

ЛУДВИК СОУЧЕК ПЪТЯТ КЪМ ДОМА

Превод от чешки: [Неизвестен], 1975

chitanka.info

Независимо от топлата и влажна вечер, предвещаваща скорошен дъжд, рибата не кълвеше. Хората вече се бяха примирили, че тук действуват други закони и правила, като дори тук вечер се наричаше онзи отрязък от време, когато на небосклона подобно на екзотични плодове висяха Розовата и Зелената звезда, сменяни от дневното светило — Бялото слънце. А рибите всъщност съвсем не бяха истински риби. Те приличаха най-вече на червеи.

Хората с безнадеждно отчаяние в продължение на всичките тези десет години, прекарани тук, на безликата планета, използваха земните изрази и понятия. Те бяха изхвърлени далеч от зоната, контролирана от земните звездолети, и нямаше никаква възможност да съобщят за себе си на Земята.

— Ето, отново нищо — съкрушено поклати глава Джон Рандал-младши. — А дали да не си опитаме късмета на брега, може би ще хванем поне един омар?

На Джон Рандал-старши му се повдигна: както и повечето от членовете на екипажа на „Арктур“, той така и не можа да свикне с тези „омари“, независимо от увещанията на психолозите, твърдящи, че е необходимо пълно приспособяване към планетата, и отказа да яде тяхното соленовато, дъхащо на йод месо. Що се касае до децата, родени под Бялата, Розовата и Зелената звезда, за тях, естествено, подобна проблема не съществуваше.

— Не, Джони, вече е късно. Мама няма да бъде доволна, ние ѝ обещахме да се върнем до седем.

— Голяма работа, сега е само шест и половина. Виж „Арктур“!

Децата, родени на планетата, се отнасяха спокойно и равнодушно и към това. Членовете на екипажа никога не търсеха с поглед светещата точка на напуснатия космически кораб — гордостта на земните конструктори, неуязвим, с десетократна степен на сигурност, абсолютно безопасен и независимо от това мъртъв. Когато тази точка случайно попадеше пред очите им, те извъръцаха поглед и забързано се заемаха с някаква излишна работа. И само децата... Децата откриха, че „Арктур“, или по-точно неговата личинка, празният му пашкул, въртящ се около планетата, е изключително точен часовник, който никога не лъже. Джон-старши този път погледна към „Арктур“, но не си мислеше за времето. „Аз съм луд — каза си той. — Всички ние тук сме луди.“

Както винаги, Джейн стоеше пред къщичката, обкована с алуминиева тенекия — през лятото на планетата беше твърде горещо и без детермално покритие стените се превръщаха в огнедишащи печки. Тънкият женски силует се очертаваше ясно върху сребристия фон.

Вечерята беше почти готова и от електрическата кухня лъхаше на картофи и печени котлети или по-точно на онова, което тук по мълчаливо съгласие се наричаше с тези земни думи. Джейн гледаше как Джон-старши дъвче машинално, без да обръща каквото и да е внимание на онова, което му се налагаше да яде. Тя забеляза това още преди няколко седмици, но нищо не каза. В замяна на това Джон-младши бърбеше непрестанно.

— Пап, ти знаеш ли, че старият Занони най-последно е сглобил своята „Мълния“?

— Знам за това. И моля те, не го наричай „стария Занони“. Това преди всичко е неприлично, а освен това той не е по-стар от мене.

— Това не е истина — решително заяви Джон-младши, за когото всички възрастни бяха ужасно стари. — Искан да кажа, че инженер Занони е абсолютно побелял. А ти не си, татко!

Джон-старши и майка му се погледнаха. Те едновременно си спомниха безименната планета в системата Алфа Кентавър — първото пристанище в космическото пътешествие на „Арктур“. Всъдеходът, на който пътуваше Занони, изчезна, а инженерът, облечен в лек скафандър, изведнъж се оказа в някаква пропаст, изпълнена с горещи амонячни пари, и там първи от земните хора се сблъска с амонячна форма на живот, развиваща се на базата на силиция.

Той се измъкна от пропастта обгорен, с разяден от киселината скафандър, с дълбоки вдлъбнатини от ударите по шлема и... целия побелял. Всичко това Джон-младши не би могъл да знае.

И ето че най-последно старият приятел Занони е сглобил своята „Мълния“ — спомагателната ракета за екипаж от пет души, предназначена за краткотрайни полети до близките планети. Тя се побираше като лодка в огромния, дълъг почти един километър хангар на „Арктур“. По време на катастрофата, станала близо до колапсираща звезда — гибелното Черно слънце, „Мълния“ не пострада, ако не се брои развалянето на електронните съоръжения — стотици километри кабели и няколко милиона чифта транзистори. Но Занони успя да ги поправи. След десет години труд. Проклетият Занони.

Достатъчно. Той никога няма да се доближи до това абсолютно черно нищо, което всмуква в себе си целия боклук на Галактиката и го изхвърля под формата на дяволски ускорени частици. Колапсираща в себе си звезда. Съществуваща въпреки всички представи за Вселената, с които наивният екипаж на „Арктур“ тръгна на безкраен път.

— Ти какво, Джон, сякаш въобще не ме чуваш? — запита Джейн по-силно.

— Разбира се, че те слушам, скъпа. — Джон отвори очи и черната амеба на колапсиращото слънце се стопи. Тренираният му мозък извъртя „записа“, направен от подсъзнанието. — Ти казваше, че въпреки всичко „Мълния“ е безполезна, тъй като е пригодна само за близки разходки и че тебе те интересува към какво се стреми Занони. Аз също не зная това.

— Ти пак за същото — усмихна се Джейн и отново приглади непослушния кичур, — а на мен ми се стори, че ти отново витаеш между звездите.

Достатъчно. Точка.

Изгревът на Бялото слънце едва беше настъпил и неговите първи ослепителни протуберанси предпазливо надзъртаха иззад хоризонта и детските пъстри балони — тукашните водни кончета — се издигаха от тревата, подхващани от лекия солен ветреца, когато край леглото на Джон-старши телефонът зазвъня. Джейн отвори очи веднага, сякаш не беше спала.

— Защо те те викат, Джон?

— Вероятно нещо отново не е наред с проекта — той вдигна рамена, — както винаги. Но към обяд...

— Не ти ли се струва, че и ние разполагаме с неограничено време, Джон? — тя го прекъсна и като видя, че не я разбира, добави: — Ние всички. Всички на планетата. Защо всъщност вие в центъра така бързате?

— Ама не — започна той объркано. — За какво говориш, Джейн? Просто ни се иска да довършим всичко. А сега именно над главите ни виси хидроцентралата на Бисерна река. Ти всъщност знаеш колко се измъчих с нея.

— Да, зная — кимна Джейн, — но ми се струва, че вие изграждате прекалено много централи. Тези, които вече са построени, ще стигнат за няколко години.

Когато той пристигна при професор Хевиленд, вече започваше да припича.

— Видя ли „Мълния“? — запита без никакъв предговор Хевиленд.

Рандал кимна. „Мълния“ се издигаше над околните сгради с не по-малко от 40 м и да не я забележи би могъл само или слепец, или влюбен.

— Занони се готви да изглади окончателно всичко в автоматиката и да подготви ракетата за далечен път. Бих искал ти да му помогнеш, Джони. Какво би казал за това?

Рандал вдигна рамене.

— Какво общо имам с това? Както знаеш, не съм нито електроник, нито кибернетик. Освен това ми се иска да завърша централата на Бисерна.

— Електроцентралата няма да избяга — махна с ръка Хевиленд. — Освен това твоите момчета ще се справят сами.

— А „Мълния“ ще избяга ли?

Хевиленд замислено се вгледа в него, а след това отпусна погледа си върху масата, където под стъклото имаше голяма карта на двете полукълба на планетата. Това беше първата карта — онази, която преди десет години бяха съставили Дженкинс и покойният Сам Арчър. Оттогава бяха създадени доста по-точни и подробни карти, но всички знаеха, че Хевиленд е сантиментален. Както знаеха и това, че той постоянно се мъчи от обстоятелството, че е изпратил Дженкинс и Арчър с повреден хеликоптер да изследват още неизвестни тогава участъци на планетата. Дженкинс така и не беше намерен. Арчър, абсолютно обезсилен и умиращ от жажда и глад, беше открит съвършено случайно. Хевиленд веднъж беше казал, че картата му помага да не взима решение дори при случаите, когато е необходимо.

— „Мълния“ няма да избяга — повтори той — това е вярно. И все пак ми се иска Занони да я завърши в твое присъствие.

— Почакай, ти нещо каза за далечен път? — до Рандал най-после започна да стига смисълът на казаното. — Това шега ли е?

— Моля те, седни и не се вълнувай. Става ми горещо дори само от външния ти вид.

Хевиленд не бързаше да отговори — той изучаваше старата карта.

— Дявол знае, Джони, защо ми трябва да се вълнувам толкова и да се обливам в пот. Та нали просто те спасявам от шока, който ще получиш при Кленей. Той иска да поговори с тебе. При това веднага. Мога да ти кажа за какво ще стане дума. Ти трябва както в доброто старо време да пилотираш „Мълния“. Ти още не си го забравил?

— Не съм го забравил — опита да се усмихне Рандал, макар да чувствуваше, че бузите му се втвърдяват и независимо от горещината по тялото му преминава студена вълна. — Но щом като ти ми съобщаваш за всичко това, тогава бъди добър да ми кажеш още нещо: накъде трябва да лети „Мълния“? Доколкото ми е известно, системата на трите слънца е изследвана отдавна.

— Кленей иска ти да се отправиш с „Мълния“ към къщи.

— Към къщи? Що за глупост. Къде е нашият дом?

— У дома. На Земята.

Рандал замръзна, сякаш внезапен студ беше сковал мозъка, тялото и краката му. У дома... Той знаеше това още от мига, когато Джон-младши спомена за „Мълния“, която старият Занони беше изправил на стартовата площадка. Знаеше за това и Джейн, и всички обитатели на планетата.

Това е безумие. „Мълния“ е спомагателна ракета. Макар и великолепа и съвършена, но все пак само спомагателна. Тя не може да прониква в субпространството и не само не може да развива свръхсветлинна скорост, но дори и приближаваща се до светлинната. При изпращането на експедицията се залагаше само на „Арктур“. Но той не оправда тези надежди.

Джон излезе от бунгалото на Хевиленд, светецо в лъчите на дневното слънце като кюлче бяло злато. Тънкият корпус на „Мълния“ се издигаше към небето и острата сянка на нейната акулова уста падаше върху малкия площад, обграден от сградите на Центъра.

„Какво ти трябва на тебе, гадино?“ — прошепна Джон Рандал, гледайки ракетата.

Не. Стига. Стига ми всичко, което е било.

Ръцете не го слушаха и трепереваха, когато той натисна копчето до вратата на Кленей.

Рандал тръсна глава и седна без покана във фотьойла срещу Кленей.

— Не ти ли се иска да ми пообясниш нещо, капитане?

— Именно затова те и повиках. Току-що се наслушах на най-различни приказки от Джейн. Тя ме наруга по телефона, че съм те измъкнал в неделя. Тъкмо се сетих, Джон. Вие като че ли се обичате? Всъщност искам да те запitam: много ли се обичате вие двамата?

За космонавтите, прекарващи дълги години в пътешествия, този въпрос не беше нито празен, нито излишен. На психолозите се налагаше да бъдат нащрек, за да се намесят, преди космонавтът да е започнал да троши електронните прибори с брадва. Като правило причина за това бяха взаимоотношенията между съпрузите.

— Да, ние и досега се обичаме много, но какво общо...

— Разбира се. Ще ти обясня всичко. И така, нас тук, без да се говори за другите опасности, преди всичко ни заплашва израждане. Всичко това се потвърждава от диаграмите и изчисленията, но мисля, че за тебе е важен изводът. Така че проникващата радиация на Розовото слънце започва да ни обърква картите. Цялата работа е в мутациите. Гените се разрушават. А това е краят.

— Празни работи. — Рандал стисна масата така силно, че ръцете му побеляха. — Засега все още тук не се е родил нито един урод.

— Грешиш. Вече се родиха три урода. Искаш ли да видиш снимките им? Доктор Елвис ги умъртви. По мое нареждане. Както сам разбираш, ние не можем да даваме повод за панически слухове.

Студена вълна отново обля Рандал. Точно това, изглежда, е по-сериозно от всичко друго. Радиацията на Розовото слънце и дори родилите се уроди са сериозно нещо. На Земята скриването на информация отдавна се беше превърнало в най-тежка простъпка.

— Да, Рандал — спокойно каза Кленей. — И ако искаш да знаеш кои сме тези ние, то мога да ти кажа. Това сме аз, капитанът на „Арктур“, старият Хевиленд и, разбира се, Занони. Ние отдавна вече сме решили да поемем върху себе си тази отговорност и скрихме множество факти.

— Налага се да ми обясниш това, Кленей — тихо промълви Рандал, — и при това много по-убедително, отколкото обяснението за уродите.

— А защо, Джони? — усмихна се Кленей. — Та нали ние и досега продължаваме да си бъдем екипажът на „Арктур“ и аз засега съм негов командир. Ти готов ли си да кажеш на жените, че те ще родят уроди и при това създадени по-скоро от Розовото слънце,

отколкото от собствените им мъже? Готов ли си да им кажеш това в очите?

— Но нали би трябвало да има някаква защита, капитане. Ние можем да направим екрани.

— Какво пък, заеми се с това. Хевиленд откри, че на дълбочина петстотин метра интензивността на облъчването намалява само наполовина. Неговата проникваща способност е по-висока от тази на космическите лъчи. Така че ние, дявол да го вземе, какво можем да направим?

— Виждаш ли някакъв изход, Кленей? — запита Рандал, изпитвайки почти физическа болка от мисълта, че Джейн и Джон-младши са пронизвани от някакви проклети лъчи.

— Аз мисля, или по-точно ние — Хеви, Занони и аз — мислим, че знаем изхода. Трябва колкото може по-бързо да се измъкнем оттук обратно на Земята. Не сме ние първите и не сме последните, които ще се появят там от субпространството и от друго хилядолетие. Надявам се, че те са свикнали с това и ще се отнесат към нас, далечните предци, по джентълменски. Това е единственият ни шанс, Джони. Последният.

— С „Мълния“? Но това е глупост! Ние ще пътуваме до дома милиони години. А освен това на „Мълния“ има място само за пет души.

— Благодаря ти за пояснението. Ако вие с Хеви сте говорили по този начин, то той наистина е мръднал. Или пък ти. Но на мен, слава богу, засега главата ми мели в рамките на нормалното за нашето общество от робинзони. Ще се наложи да се направи следното: да се отлети малко по-далеч от тези три слънца и оттам да се изпрати съобщение до Земята. Те имат релативни кораби, които ще се доберат до нас за един миг. Те са взели в ръцете си още някоя и друга мъглявина. За съжаление не и нашата. Макар че и да бяха се добрали дотук, ние от планетата не бихме могли въпреки всичко да им дадем да разберат за нашето присъствие.

— Откъде ти е известно това, Кленей? — тихо запита Рандал. — Откъде можеш да знаеш това?

Кленей се усмихна, гледайки го право в очите.

— Виждаш ли, Джони, няма значение дали ще скриеш много или малко. Зная за това, както и за много други любопитни неща, тъй като ние слушаме Земята. Вече шест години. Впрочем, Занони се зае

сериозно с „Мълния“ едва след като ние започнахме да приемаме тези предавания.

— Почакай, Кленей. Замълчи за малко — Рандал затвори очи. — Значи те са живи, капитане?

— Да, Джон, живи са. Не са си прегризали един на друг гърлата и изглежда, че лошите времена са отминали. И ако не беше в такъв шок, ти би разбрал за кого предават те. За нас и за други подобни кораби, с които се е случило същото, каквото и с нас. Не сме само ние в това положение, Джон. Не сме единствени.

— Но защо си крил всичко това, Кленей? Та това е...

— Достатъчно, Рандал! Летецът-космонавт има право да се намира в шоково състояние само дванадесет секунди, най-малкото така гласи инструкцията на Мелвар. Стегни се и се опитай да застанеш на мое място — на нас ни беше необходимо хората да работят спокойно по местата си, а не да стърчат пред приемниците и да убиват времето си в безплодни дискусии.

Капитанът стана и започна да измерва с крачки тесния кабинет. Рандал изведнъж забеляза колко той е отслабнал, унесен и сгърбен, сякаш върху него с цялата си тежест се е стоварила планетата. Всъщност, ако се замислиш, то си е и така.

— В къщи те чакат Джон-младши и Джейн — каза Кленей и отново седна. — Всичко, което ти чу тука, ще трябва да го премислиш насаме със себе си. Искам да ти кажа само това, за което всъщност те повиках, Рандал. Единственият ни шанс е да изпратим съобщение до Земята и да чакаме, докато изпратят за нас спасителна лодка. Оттук, от планетата, е невъзможно да се установи връзка. Проклетото Розово слънце покрива всички диапазони, включително и тази гравитационна честота, на която бихме могли да предаваме. Хевиленд вече от шест години си блъска главата над решаването на тази задача. Ще ни се наложи да създадем предавател в системата на Проксима.

— Проксима от Кентавър?

— Не говори глупости. Разбира се, че нашата Проксима. Сетих се, че ти откри там много елементи.

— Да, на Тройка имаше много трансуранови.

— Най-накрая ти заговори като разумен човек. Да, там има много трансуранови и има вода за модератора. Само на Тройка може

да се построи достатъчно мощен реактор за гравитационния предавател.

— Завойчето е доста големичко — опита да се пошегува Рандал. — Дали е нашата Проксима, или е Проксима от Кентавър е все едно. „Мълния“ няма да се добере дотам.

— Ще се добере! — Капитанът потри ръце. — В това е целият фокус. „Мълния“ спокойно ще се добере дотам. Занони увеличи капацитета на резервоарите и преправи много неща. Наистина, полетът ще бъде малко продължителен и може да поомръзне, но се налага да се потърпи. Ето тук — той постави дланта си върху папката, от която се подаваха магнитофонни ленти и перфокарти — всичко е изложено черно на бяло. Ние с Хевиленд три пъти го пресметнахме. Всичко се получава, дори ако се направи солидна поправка за всеки случай.

— Колко ще се лети?

Кленей го погледна право в очите.

— Ами аз ти казвам, малко ще ти поомръзне — с всичко заедно се получават четиридесет години. Но ако побързаш, ще спечелиш някоя и друга година.

Рандал стана и приближи до прозореца. През процепа на алуминиевите щори той видя празния площад и сянката, хвърляна от „Мълния“.

— А след това?

Капитанът вдигна рамена.

— След това ще ти се наложи да изпратиш съобщение и да почакаш, докато долетят от Земята. Горивото няма да стигне за обратен път.

— Ето значи, защо изградихме толкова електроцентрали — по-скоро на себе си промърмори Рандал.

— Да, затова. И ще се наложи да направим още много, преди „Мълния“ да успее да се откъсне от планетата. Хеви сега е зает с производство на германий и заплашва, че ще остави Центъра без ток. Именно поради това ние бързаеме така със строежа на Бисерна река.

Изглеждаше, че този разговор забавлява Кленей.

— Всичко това е напразно, капитане — каза Рандал, обръщайки се от прозореца. — Когато „Мълния“ долети до Проксима, аз ще бъда на повече от осемдесет и едва ли ще съумея да построя реактор и предавател.

— Но ще можеш да играеш ролята на консултант! При твоето желязно здраве ти, разбира се, ще доживееш до стоте. Но не се сърди, ние не разчитаме на това. Става дума за три поколения. Твоите внуци ще имат достатъчно сили, за да се грижат за тебе и да построят реактор. След това всичко ще тръгне като по масло. Някое летящо чудо ще се появи около вас след няколко часа и...

Рандал отново почувствува как го обгърна студена вълна и сви сърцето му.

— Значи, Кленей, ще трябва да полетим аз, Джейн и Джон-младши?

— Не, Джони. В това е цялата работа. Ти — да. Но не Джейн и не Джон-младши.

Джон Рандал-старши излезе от автомобила, който някога беше хеликоптер, пред своята къщичка, край Белия залив с пръснатите по него мънички островчета. Изправен на катера, в морето викаше от радост Джон-младши, който беше хванал риба — голям червей с коралови очи.

Краката му не искаха да престъпват, сякаш току-що беше прекарал дълга тежка болест. На вратата се показа Джейн, която се усмихваше, закривайки с длан очите си от слънцето.

— Твоят син се измъкна дори без да се докосне до математиката. Метнал се е на тебе и непрекъснато се измъква нанякъде...

Едва тогава тя видя лицето на Джон-старши и направи няколко неволни крачки към него.

— Мълчи, Джейн. Моля те, не сега, не сега — бавно произнесе той.

Цялата премислена и по пътя от Центъра отрепетирана сцена на срещата се разпадна като картонена къщичка. Остана само буцата под сърцето, която пареше и тежеше.

Той се отпусна тежко в шезлонга. Джейн го гледаше и той разбра, че тя знае. Знае още от вчера с някакъв свой безпогрешен инстинкт, като този, който прогонва птиците от място, на което се готви взрив, и който прогонва лемингите от онези краища, които скоро ще бъдат опустошени от земетресение.

Джон-старши чувствуваше как буцата нараства, заплашвайки да разкъса гърдите му.

Джейн стана и сложи ръката си на главата му.

— Искаш отново да полетиш, Джон?

Той я погледна така, както не беше я гледал от времето, когато на брега на пустинния залив започна да израства бялата къщичка с детермално алуминиево покритие. От времето, когато пробиваха сонди, търсейки вода за пиене, и прогонваха в гората зад далечния гребен на хълмовете отровните паяци, големи колкото футболна топка. Днес за първи път устните ѝ бяха бели, без нито една капчица кръв.

— Ще отлетиш ли, Джон?

Стига. Е, стига вече.

— Ще полетиш сам? Без мене? Без малкия Джон?

Колапсираща звезда, огромен черен пулсар, ненаситна утроба на Космоса. Той беше я видял и беше жив. Засега беше жив. Три урода. Хвани се за това. На дълбочина петстотин метра интензивността се намалява само наполовина. Това ще ни убие още преди да сме се изродили.

— Ще се върнеш ли?

Занони е направил всичко, за да може тази каруца да се движи по-бързо. Те са живи. Засега са живи. Ти ще консултираш най-младото поколение, а след това от субпространството ще изплува някакъв чудесен кораб, изпреварил твоето време с хилядолетия.

— Джон!

Четиридесет години! Четиридесет години! Четиридесет години! Ако побързаш, ще икономисаш някоя и друга година. Таткото. Джон-младши — не. В това е цялата работа.

Джон Рандал се изправи. Летецът-космонавт може да се намира в състояние на шок само дванадесет секунди, тъй като за дванадесет секунди дори и най-сложното автоматично оборудване работи сигурно. След това при критична ситуация може да започне процес на разкъсване на информационните връзки. Летателният устав, член 36.

Джейн вече не може да има деца. Но дори да би могла? Не, всичко това не е истина. Как го каза Кленей? Великите инки в продължение на сто поколения са вземали за жени само собствените си сестри, за да не може тяхното раждане да бъде осквернено с чужда кръв. Но дори при последния инка не се забелязвали доловими признаци на израждане, ако се съди от това, с какви трудности е трябвало да се сблъска Кортес. Но ние няма да отиваме толкова далеч. Разполагаме само с една „Мълния“ и не можем да рискуваме.

Алиса Бартрам има дъщеря с три години по-малка от Джон-младши, но тя също ще полети без нея. Ще има още две свършено чужди деца. В „Мълния“ има само пет места. Едното остава празно, Джон Рандал.

Четиридесет години. Ако побързаш, ще успееш да спечелиш няколко години. Осемдесетгодишен консултант. Петдесетгодишни деца. Тридесетгодишни внуци със силни ръце, които ще построят реактор и гравитационна станция. А след това от субпространството ще изскочи нещо огромно и блестящо, което ще ни откара у дома.

Стига.

Алиса Бартрам е лекар. Тя ще може да пререже пъпната връв и да направи всичко останало, което е необходимо.

— Пап, дойдох да ме пухнеш по главата, окей? — заяви Джон-младши, след като вратите издрънчаха така, сякаш през тях е нахлуло нещо, което има значително по-голяма маса от един осемгодишен луничав хлапак. Джон-младши изпълни индиански танц около кошницата, пълна с бели червеи с коралови очи. Той порови в нея с вид на стар рибар и пъкна под носа на майка си едър червей. След това разтвори пръсти и червеят с плясък падна в кошницата.

— Какво става с тебе татко! Случило ли се е нещо?

Джон-старши поклати глава.

— Не, синчето ми, нищо не се е случило.

Гнусливо, с върха на обувката си избута кошницата и си припомни сребристите ручей с върби, наведени над тихите вирове, подскачащите пъстърви, дечицата, които стоят във водата навили крачолите, ароматите на горите и тревите. Спомни си за едно-единствено слънце. Той погледна към Джейн.

— Да, изглежда, че ще полетя. Прости ми.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 8-9/1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.